

tagelse deraf. Kun skal jeg med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 120, 121 og 122 udtale, at jeg ikke deler Flertallets Anskuelse om, at der fra Ministerens Side er gjort Noget, der har præjudiceret nogen Plan, altsaa heller ikke den Anskuelse, at der er stiftet et Overgreb ligesoverfor Rigsdagen. Jeg kan heller ikke tro, at det ærede Flertal virkelig mener, at her skulde være et stort konstitutionelt Spørgsmaal; thi var dette Tilfældet, saa maatte det ærede Flertal i mange andre Tilfælde — der foreligger flere Punkter af den Slags paa selve den Finantslov, vi nu behandle — have anvendt en aldeles lignende Fremgangsmaade. Var det virkelig et stort konstitutionelt Spørgsmaal, saa maatte man aabenbart i Kraft af det samme Princip slaa ned forskjellige Steder. Jeg betragter det som Noget, det ærede Flertal har faaet et lidt skjævt Blik paa fra Først af. Jeg glæder mig over, at det ærede Flertal dog er tilbøieligt til nu at slutte sig til os ved at bevilge et af Beløbene, men jeg beklager, at man ikke vil bevilge de øvrige; jeg skal ganske vist tilføje, at Verden forgaar selvfølgelig ikke, og den militære Tjeneste vil overordentlig godt kunne bestrides et Aar endnu, selv om de paa gjældende Stalde ikke bygges. Følgen af Regtelsen af disse Bevillinger vil kun være, at det gaar ud over Statskassen paa anden Maade, idet en hel Del Heste maa lægges i Kantonement og en hel Del Mennesker ogsaa, saa at der derved vil foranlediges Udgifter. Hvad jeg derimod meget beklager, er, at Flertallet ikke har villet slutte sig til den høitærede Ministers Forslag paa de Punkter, hvor det i Virkeligheden i høi Grad er indgribende for vort Forsvars Udvikling. Jeg beklager, at det ærede Flertal navnlig ikke har villet give Bevillingen til Udvikling af Flaadens Materiel den Størrelse, den nu har havt i flere Aar, og ligeledes ikke villet give de Bevillinger til Forbedring ved Søforternes Krudtmagasiner og bedre Skjts derude, som ere forlangte. Iøvrigt vil Bevillingen, som den ærede Ordfører oplyste, medtage 14—1500,000 Kr., det vil sige $\frac{1}{2}$ Million mindre end tidligere. Jeg vilde have kunnet forstaa, hvis den ærede Ordfører havde sagt med Hensyn til dette Punkt: sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas (Vilsk: Hvad betyder det?) Det betyder: saaledes vil jeg, saaledes befaler jeg, jeg har ingen Grunde, min Villie maa være nok. Derimod kan jeg ikke forstaa, at den ærede Ordfører virkelig vil motivere dette, thi jeg synes, at de Motiver, han angav, ikke vare meget overbevisende. Først nævnte han den Forbindelse, som denne Bevilling paa Finantsloven skulde have med visse

Punkter paa Tillægsbevillingsloven. Jeg vil dog i saa Henseende kun spørge: Naar den høitærede Minister paa en Maade, som naturligvis nærmere vil blive behandlet, naar Statsrevisionens Indstilling foreligger, har bestilt Feltstykt til et Beløb af 1,500,000 Kr. — for at tage et rundt Tal —, og han saa, efter at have faaet Kanonerne og efter i de foregaaende Aar at have betalt 1,400,000 Kr., i dette Finantsaar, som han er pligtig til, betaler 100,000 Kr., vil saa virkelig noget Menneffe kunne bebreide ham, at han gjør det? Hvis han ikke gjorde det, vilde Staten jo komme til at staa som en slet Betaler, og dens Kredit vilde fuldstændig synke. At Ministeren har handlet paa denne fornuftige Maade og betalt en Gjæld, som Staten kontraktmæssig har forpligtet sig til at betale, bør dog ikke straffes med at afsknappe Bevillingerne iaar. Men endnu mindre forstaaer jeg den anden Grund, som den ærede Ordfører nævnte, idet han sagde: Da det er notoriisk eller i høi Grad sikkert, at den høitærede Ministers Forslag om ekstraordinære Midler til Forsvarsvæsenet vil blive negtet, skulle vi ogsaa gjøre den ordinære Bevilling her paa Finantsloven mindre. Jeg kunde have forstaaet, om han havde sagt: da vi ville negte den ekstraordinære Bevilling, er der saa meget stærkere Grund til iaar at forsøge den ordinære; men jeg forstaaer ikke, at man, naar man veed, at man ikke kommer nogen Veie med at anlægge nye Forter omkring Kjøbenhavn, ikke siger: Saa maa vi sætte de gamle i saa god Stand som muligt. Jeg kan ikke forstaa, at man, naar vi ikke komme overens om en ekstraordinær Udvidelse af Flaaden, saa siger: Nu vilde vi gaa Krebsgang og gaa endhyderligere ned under de iaa tarvelige Bevillinger, som gjøre, at vor Flaade i vor Levetid ikke vil naae op til at faae de Skibe, som ere bestemt ved Loven af 1880. Det Raisonnement kan jeg ikke forstaa, at, fordi vi ikke kunne blive enige om ekstraordinære Foranstaltninger, skulle vi ogsaa knappe af paa de ordinære. Nei, efter min Mening vil den logiske Konsekvens deraf være: Lad os saa idetmindste forsøge de ordinære Bevillinger saa meget som muligt.

Krigs- og Marineministeren (Kavn): Jeg antager ikke, at jeg behøver at omtale de Vædringsforslag, om hvilke der er opnaaet Enighed med det samlede Udvalg. Jeg skal derfor indskrænke mig til at omtale de andre. Det første Vædringsforslag, som jeg saaledes kommer til, er Vædringsforslaget under Nr. 81, angaaende Lønningstillæg til Reserverintendanten og Intendanten af For-